

ВАСИЛЧО

ИЛИ

БЛАГОЧЕСТИВО ДѢТЕ.

О, колко желяѣ да съмъ азъ Самуилъ! съ въздышаніе рѣклъ Василчо, като затварялъ книгж-тж си, въ коѣж-то челъ за Самуила.

Василчо стоялъ така тихо на свое-то столче и така прилѣжно четялъ книгж-тж си, щото майка му при своѣж-тж работж съвсѣмъ го забравила, че былъ той въ къщи, и изведнажъ чюла гласъ-тъ му: "О, колко желяѣ да съмъ Самуилъ!"

Любезный ми, кой е тоя Самуилъ? попытала майка му.

Василчо, като ся зарадовалъ, че може да отговори на въпросъ-тъ и', съ важенъ погледъ ѣж погледналъ и рѣкалъ: Самуилъ бѣше свято дѣте, мамо, той бѣше сынъ на Елкана и на Аннѣ, и майка му го дала да слугува на Господа.

Въ тоя случай Василчо, като станалъ и дошелъ при майкж си, и като устрѣлилъ очы-тъ си въ неѣж, рѣклъ и': мамо! менѣ ся иска да мя дадете на Господа Бога.